

Afdeling er der 102. Nu bliver Spørgsmaalet: hvad skal der gjøres med denne Alderdomsforsørgelseskasse, som paa denne Maade er delt i to Affnit? Efter 15 Aars Tjenestetid tilkommer der 21 Personer Pension, naar de afflediges uden egen Skyld. Der er nu Ingen af dem, der har tjent i 15 Aar; Bestemmelsen kan altsaa ikke komme til Anvendelse paa dem, ikke ligesom i det Mindste. Hvad skal der nu gjøres her? Ja, det er et Spørgsmaal, som Enhver vil sige, maa have en Løsning, men Enhver maa ogsaa tilstaa, at der ikke er Spor af nogen Løsning i det ærede Fler-tals Ændringsforslag. Og paa samme Maade gaar det med Alderdomsforsørgelseskassen, hvad skal der gjøres ved den, hvorledes skal dermed forholdes? Ja, der er ligesaa lidt givet noget Svar herpaa, og dog maa der gives et Svar. Hensigten med Ændringsforslaget er jo den: ikke at forhindre det kongelige Theaters Drift, men kun midlertidig at standse den. Jeg vil ikke optaste det Spørgsmaal, — da det saa let faar en personlig Karakter — hvorlænge Løsningen skal være, men jeg vil blot spørge det ærede Fler-tal, hvorledes det egentlig har tænkt sig, at Ordningen skal gaa for sig, naar denne Tid engang kommer, da man faar en Minister, til hvem man med fuld Tillid kan betro Theatrets Drift. Jeg skal affledige det kongelig ansatte Personale, sætte det paa Vente-penge med den Forpligtelse igjen at modtage fast Ansættelse. Her ere vi ude over Banfeligheden, thi forudsat at de leve, maa de Alle staa til Raadighed igjen, naar Dieblisset kommer; men det er kun det lille Antal af det kongelige Theaters Personale, der er kongelig ansat, og der er blandt dem, der ikke have kongelig Ansættelse, Mænd og Damer, som paa ingen Maade kunne undværes ved Theatrets Drift, naar dette nogenlunde skal svare til sin Hensigt, og naar de blive jagne ud, hvor har man da tænkt sig, at min Eftermand skalde finde dem igjen? Dette er dog et Spørgsmaal, som man skalde være betænkt paa at have Svar paa itide; thi det turde ellers let hælde sig, at der ikke blev Noget af den Drift, som man havde tænkt sig skalde foregaa, og det turde endnu lettere hælde sig, at den Drift, man satte i Gang, betalte sig meget daarlig. Smidlertid er dette jo et underordnet Moment i Sammenligning med, hvad det kommer an paa. Det, som det kommer an paa, er altsaa at gjøre Noget, som skalde være mig saa ubehageligt som muligt, det er at bevise for Verden, at, naar man nu foreslaar her paa Finantsloven at lukke det kongelige Theater, at standse dets Drift, saa er det ikke Fler-tallet, der gjør det. Det er Fler-tallet, der foreslaar det, men det lægger Høgt nok — thi dette Fler-tal har stor Interesse for Kunsten — hele Ansvaret over paa Ministeren, der ikke skyndsomt gaar sin Vej, naar et saadant Forslag kommer frem. Det var denne Debutktion, som den ærede Ordfører gav os; den var noget fin, det indbringer jeg, men

jeg tror dog egentlig ikke, naar det kommer til Stykket, at den vil overtyde ret Mange. Jeg føler mig overbevist om, at de Allerfleste dog ville se, hvad det egentlig er, det her kommer an paa, og hvem det er, der bryder Freden ved det kongelige Theater.

Endnu har jeg et Ændringsforslag tilbage at omtale; det er Ændringsforslaget til § 9. Det Ændringsforslag, som Fler-tallet her har stillet, angaaende de Midler, der ere afdragne geistlige Embeder, indlebede den ærede Ordfører med en Bemærkning om, at det var det gamle Spørgsmaal, som nu her skalde gjenoptages, om de Midler, hvoraf Geistligheden lønnes, ere Kirkens Midler eller Statens Midler. Jeg veed ikke, mod hvem den ærede Ordfører rettede denne Bemærkning. Derved mig er den i alt Fald aldeles overflødig, efter som jeg har forelagt Rigs-dagen et Lovforslag, hvori det klart og bestemt er udtalt, at jeg betragter dem som Statens Midler. Eiheller har jeg hørt nogen Anden fremsætte den modsatte Anskuelse, i det Mindste ikke her i Rigs-dagen, saa at jeg ikke synes, at der var nogen Grund til at komme ind paa dette gamle, ofte behandlede og indtil Trivialitet drøvttyggede Spørgsmaal om, hvorvidt det er Statens Midler eller ikke. Jeg vedkender mig, at det er Statens Midler; og den ærede Ordfører er jo af samme Mening. Han udviklede nu nærmere, at Fler-tallet havde været godmodigt, man havde taalt, at disse Statsmidler ikke inddroges paa Finantsloven, men det var en Godmodighedsjag, saalænge det gik ved det Gamle, kunde man ogsaa til Nød lade det gaa endnu; havde man ladet det være saalænge, kunde man lade det være nogen Tid endnu; men efter at der var gaaet frem paa en ny Maade med Raadighed over disse Midler, stillede Sagen sig anderledes. Ifjor var det ikke ganske den samme Betragtning, som gjorde sig gjældende for Udvalget; det saae dengang hen til en stor Fond, som skalde være dannet af mig, i hvilken jeg inddrog en Mængde af de største Præstefalds Indtagter. Man tænkte sig mig sidende midt i en umaadelig Kasse, hvor Kronerne styrte ned omkring mig, og det forargede, at en saadan Fond ikke blev optagen paa Finantsloven. Naar det endda var blevet ved det Gamle, hed det ifjor, saa kunde man have fundet sig deri, saa kunde det have passeret endnu, men efter at Fonden var dannet, var det umuligt. Nu er man bleven opmærksom paa, at der ikke eksisterer en saadan Fond, aldrig har eksisteret og aldrig har været paatænkt at oprette en saadan Fond. De Midler, der klippes af de for store Præstefald, behandles som alle andre Stiftsmidler uden at henlægges i nogen Fond. Da man nu i Aar har gjort denne Dpdagelse, skalde man tro, at saa faldt Sagen hen; men nei, saa gjælder pludselig det, som ifjor var Hovedsagen, slet ikke i Aar. Det er den Forandring, der er